

[Aksel Larsen.]

lysende, at Udvisning ikke kunde og ikke vilde finde Sted. Ingen retlig Instans kontrollerede, hvorfor der sad eller hvorlænge. Fængslingen kunde fortsætte, indtil en eller anden Politimand tilfældigt fik fat paa Sagen og syntes, at Urimeligheden nu havde været længe nok.

Ja, der sker endda grovere Ting. Maa jeg erindre om Kuhlmann-Vogel, den tyske Emigrant, der var kommet herop, og som ikke-politianmeldt opholdt sig her i Landet. En af Gestapos danske Agenter, Carlis Hansen, der arbejdede intimt sammen med Folk i det danske Politi, deriblandt Andreas Hansen og daværende Politidirektør Stamm — eller maaske var Stamm ikke dengang Politidirektør endnu, men altsaa senere Politidirektør Stamm —, denne Carlis Hansen tog sammen med et Par andre nazistiske Agenter ud og kidnappede Kuhlmann-Vogel, kørte ham til en Villa i Gentofte og indespærrede ham der. Det lykkedes Kuhlmann-Vogel at rive sig løs og tilkalde Politiet, hvorefter han blev anholdt af dette, indsat i Politigaarden og fængslet. Rapporten om Anholdelsen blev forfalsket — jeg ved ikke, hvem der gav Ordre til det —, og kun ved et rent Tilfælde sivede det ud 8 Dage efter, at denne Mand sad fængslet. Man fik efterhaanden rullet Sagen op, og saa vidt jeg husker, endte det med en beskeden Irettesættelse til visse Politifolk. Carlis Hansen fik Lov at rejse til Tyskland, og en af de hovedansvarlige, den tidligere Politidirektør Stamm, oppebærer i Dag Pension af den danske Stat for sin udmærkede Virksomhed som Politimand. Kuhlmann-Vogel blev holdt i Fængsel, ogsaa efter at Sagen var kommet op, indtil man tilsidst satte ham i en Baad og i Nattens Mulm og Mørke førte ham ud paa Øresund, hvor man prægede et Skib, som man saa satte ham om Bord i.

Saadan behandlede man dengang en Udlænding. Og den Slags Ting foregaar den Dag i Dag, om maaske ikke fuldt saa groft. For faa Maaneder siden traf vort Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen — som desværre ikke kan være til Stede ved Mødet i Formiddag, hvorfor jeg har maattet fremsætte disse Bemærkninger —, i Retten en dansk Sydslesviger, en Mand, der var deserteret i 1943 og havde været med i den danske Brigade i Sverige. Han var paa en ganske ligegyldig Foranledning blevet taget af Politiet og hensat 3—4 Maaneder, før han endelig gennem forskellige Forbindelser i sydslesvigsk interesserede og kirkelige Kred-

se fik vakt Interesse om sin Sag og kom ud igen.

Saa nemt slap han. De fleste Udlændinge, som ikke har eller kan skaffe sig Forbindelser uden for Fængselet, maa vente, til Politiet engang ved Gennemgang af Akter faar fat i Sagen igen eller bliver træt af at have vedkommende siddende. Det er muligt, ja, det er overvejende sandsynligt, at det ikke er stort bedre i de fleste andre Lande, men jeg ser ikke, at der heri ligger nogen Undskyldning for, at vi skal opretholde saadanne Forhold her i Landet.

Det er klart, at vi ikke under de nuværende Forhold kan have ubegrænset Adgang for alle Udlændinge eller fri Opholdsret for dem. Men derfra og til den nugældende rene Politioordning er der et langt Skridt, og der maa være Mulighed for at give Udlændinge en vis retslig Kontrol — svarende til Grundlovsforhøret —, som kan sikre ikke blot mod egentlige Overgreb, der vel sjældnere forekommer, men ogsaa mod Sløseri og Fejltagelser, som saa overordentlig let kan indtræffe i den Slags Sager.

Velfærds vigtige Afgørelser om Opholds- eller Arbejdsret og om Fortabelse heraf bør knyttes til bestemte Vilkaar, saaledes at den, der opfylder saadanne Vilkaar, ogsaa kan vide sig nogenlunde sikret. Udvisning af Landet burde i hvert Fald i en Række Tilfælde kun kunne ske ved Dom, og i øvrige Tilfælde maa det i hvert Fald være Justitsministeren og ikke en underordnet eller overordnet Politimand, der træffer Afgørelsen.

Og saa er der en anden principiel Ting. Vi maa, som jeg sagde i 1938 — og jeg fik dengang Tilslutning fra flere af de andre ærede Ordførere i Sagen, men derfor blev det ikke gennemført —, vi maa bort fra de hemmelige Akter i disse Sager, ja, vi maa det naturligvis ogsaa i andre Sager. Principielt maa enhver have Krav paa at kende det Grundlag, han dømmes paa, ogsaa naar det er Administrationen, der dømmer, og enhver maa have Krav paa at faa Afgørelsen begrundet. Det gælder ikke alene Danske, men det gælder ogsaa Udlændinge, ja, det gælder vel dem saa meget mere, som de administrative Afgørelser for deres Vedkommende ofte angaar Velfærdsanliggender af allerstørste Vigtighed. Dette Princip bør gennemføres af Hensyn til den, Afgørelsen angaar, men i endnu højere Grad af Hensyn til Administrationen selv, for kun paa den Maade sikres ogsaa den Embedsmand, der behandler Sagen, mod at begaa Justitsmord og træffe groft fejlagtige Afgørelser.

Lad mig tilføje — det kan maaske være